

Arrest

nr. 75 387 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 juli 2010 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

1.2. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid besliste op 11 oktober 2010 tot ontvankelijkheid van de aanvraag. Er werd een A.I. afgeleverd aan verzoeker.

1.3. Op 10 mei 2011 ging verzoeker over tot actualisatie van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

1.4. Op 29 juli 2011 werd een advies uitgebracht door de ambtenaar-geneesheer.

1.5. Op 7 september 2011 werd door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen houdende de ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing.

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 6 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 29.07.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan. beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Mauritanië (Islamit. Rep.). Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde opvolging door een huisarts indien nodig en eventueel medicatie, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Mauritanië (Islamit. Rep.). Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De gezondheidszorg in Mauritanië (Islamit. Rep.) is opgebouwd uit 4 niveau 's. De opvolging door een huisarts die betrokkene mogelijk nodig heeft behoort tot het primaire, lokale niveau en zijn in nagenoeg elk dorp toegankelijk. Verder blijkt er een mogelijkheid te bestaan tot terugbetaling van essentiële medicijnen. Er zijn ook NGO 's aanwezig die de primaire gezondheidszorg verder verzekeren.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Mauritanië (Islamit. Rep.) — het land waar hij tenslotte ruim 33 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en zoals bijvoorbeeld bij zijn moeder, broer of zus, die volgens eigen verklaring tijdens de asielprocedure in Mauritanië (Islamit. Rep.) verblijven.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. een verwijzing naar een niet-bijgevoegd rapport van het UNHCR i.v.m. de onmogelijkheid tot terugkeer van Mauritaniërs naar hun herkomstland en schendingen van art. 3 EVRM) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verbluft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

1.6. Op 11 oktober 2011 werd door verzoeker een tweede asielaanvraag ingediend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van art. 8 EVRM. Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM. Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft geen enkel contact met zijn land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoeker kan daar immers niet terug vallen op zijn ouders of familieleden. Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving. Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)."

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift niet eens dat hij een familie- en gezinsleven heeft in België. Hij komt niet verder dan te stellen dat hij geen enkel contact met zijn land van zijn herkomst heeft., dat een terugkeer naar zijn land van herkomst, een serieuze stap terug zou zijn en dat hij daar niet terug kan vallen op zijn ouders of familieleden.

Tijdens de volledige asielpcedure heeft verzoeker steeds verklaard hier geen familieleden te hebben. Het is dan ook niet ernstig om thans te gaan voorhouden dat de verwerende partij had moeten rekening houden met een nooit meegedeeld 'privé- en gezinsleven'. Terwijl verzoeker hiervan ook tot op heden geen enkel stuk voorlegt en zich eerder beperkt tot vage en theoretische beschouwingen aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 3 E.V.R.M. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker bovendien een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen. Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar zijn land van herkomst, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoeker. Verzoeker heeft te kampen met astma en heeft daarnaast ook psychologische problemen. Hij is hiervoor in behandeling bij een geneesheer -specialist. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk

van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker beperkt zich ertoe uiterst vaag te stellen dat de terugwijzing naar zijn land van herkomst een 'zodanige psychologische ontreddeering tweege zou brengen'.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt, en de beweerdde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit van artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet.

Verzoeker heeft geen gegevens aangebracht die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Verzoeker beperkt zich integendeel tot loutere beweringen.

Het tweede middel in ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"Medische problematiek. In de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 07.09.2011 wordt aangehaald dat het medische probleem niet kan aanvaard worden om een verblijfsvergunning in toepassing van art. 9 ter van de Vreemdelingenwet te bekomen. Er wordt geponneerd dat de medicatie en opvolging mogelijk is in het land van herkomst, betrokkene kan reizen en dat er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Verzoeker heeft in zijn land van herkomst niemand meer waarop hij kan terugvallen. Omwille van de ernstige religieuze problemen, reden waarom hij zijn land verlaten heeft, werd hij door de familie verstoten. Er is geen contact meer tussen verzoeker en zijn familie die in Mauritanië verblijft. Indien verzoeker gedwongen wordt terug te keren naar zijn land van herkomst staat het onomstotelijk vast dat de medische toestand van verzoeker zal verslechteren met alle gevolgen van dien. Verzoeker verwijst naar de artikels van WHO en Saha-sante die het hebben over de gezondheidstoestand in Mauretanië: <http://wMwafrQ»yhoJnt/en/maMretanie/whQ> (country office/publications) Mww.,saha-sante.org. Het is duidelijk dat in Mauritanië er geen mogelijkheid en toegang is tot een adequate behandeling voor de aandoening van verzoeker. De behandeling is niet toegankelijk en toegestaan voor mensen die weinig financiële middelen hebben. Verzoeker is niet in staat om een dergelijke behandeling

te betalen in zijn land van herkomst. Gezien hij momenteel in behandeling is bij een gespecialiseerde arts in België is het noodzakelijk dat deze behandeling zou worden verder gezet. Indien de behandeling niet zou worden verder gezet, dreigt er voor verzoeker een risico voor zijn leven of fysieke integriteit. Uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat verzoeker te kampen heeft met een ernstige medische problematiek. Dit is voor geen enkele discussie vatbaar! Er bestaat duidelijk een medische problematiek die een reëel risico inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit wanneer hij gedwongen dient terug te keren naar zijn land van herkomst. De behandeling van de ziekte van verzoeker kunnen immers niet op eenzelfde manier gewaarborgd worden als in België."

2.3.2. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid oordeelde, na een grondige studie van de voorgelegde stukken, het advies van de ambtenaar-geneesheer en de beschikbare informatie over het herkomstland, dat de voorwaarden voor artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet werden voldaan.

Artikel 9ter, §1 bepaalt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de stukken aan een onderzoek heeft onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker als het ware poogt te laten uitschijnen dat zijn aandoeningen door de gemachtigde geminimaliseerd worden, blijkt afdoende uit de hoger vermelde motieven van de bestreden beslissing dat zulks geenszins het geval is.

Integendeel wordt uitdrukkelijk, en dit niet op basis van veronderstellingen, maar wel op basis van het gegrond en gefundeerd medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, beslist dat medische zorgen voor de aandoening beschikbaar zijn in het land van herkomst, en dat deze medische zorgen toegankelijk zijn voor verzoeker. De bestreden beslissing is derhalve gebaseerd op een grondig gevoerd onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Terwijl daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker weliswaar voorhoudt dat zijn aandoening ernstig is - hetgeen door de verwerende partij ook niet wordt betwist! - doch dat hij op geen enkele wijze aantoont dat geen medische zorgen toegankelijk zijn in het land van herkomst.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid oordeelde op niet kennelijk onredelijke wijze dat de voorwaarden voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet werden vervuld. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC